

HỒI 355

Vô Vi Nhi Vi

K

hấu Trọng lẳng lẳng trườn lên bờ, vận công bế khí, lướt nhẹ về phía hậu viện.

Mấy năm vừa qua, gã và Từ Tử Lăng liên tục bị hết người này đến kẻ kia truy sát, vô hình chung đã luyện thành đại hành gia trong việc ẩn thân. Mặc dù đạo quán tai mắt trùng trùng, Khấu Trọng vẫn dựa vào linh giác tránh được hết những trạm gác tiêu canh. Tới hậu viện, gã nấp sau một ngọn giả sơn, thận trọng hướng ra ngoài nghe ngóng động tĩnh.

Hoàng thiên bất phụ hữu tâm nhân, chiếc xe ngựa của Vinh phủ hóa ra vẫn đỗ gần cổng sau, đang được canh gác bởi hai cao thủ Lão Quân Miếu.

Hai tên này khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo có phần tà dị, song mục lấp lánh hữu thần, thái dương nhô cao chứng tỏ nội ngoại công phu không nhược, muốn qua mắt chúng mà luồn vào xe thì chỉ là chuyện hoang đường. Lý tưởng nhất chỉ có thể là gây chuyện gì đó đánh lạc hướng chú ý của cả hai rồi chớp thời cơ ẩn dưới gầm xe.

Hai con ngựa kéo bất chợt hí nhẹ, không biết có phải vì trời quá lạnh hay không, nhưng Khấu Trọng lập tức nghĩ ra một kế.

Gã gơ tay bắt pháp quyết, bắt chước Bảo Bình ấn pháp của Từ Tử Lăng, từ từ đề tụ công lực, chú tâm chờ đến khi trời nổi gió.

Quả nhiên không lâu sau một cơn gió ào ào thổi tới, qua ngọn giả sơn rít lên u u. Khấu Trọng nương theo tiếng gió búng ra một ngọn chỉ phong trúng cổ con ngựa gần gã nhất, đồng thời nép mình xuống đất phóng tới.

Tuần mã bị đau dựng chân hí vang, chạy về phía trước, kéo theo cả cỗ xe và con ngựa bạn. Hai tên đánh xe bấy giờ mới giật mình luống cuống, vội vàng đuổi theo ghìm cương kéo lại.

Toàn bộ chú ý của bọn chúng tập trung vào việc giữ yên con ngựa, không hề hay biết Khấu Trọng đã như một bóng ma luồn vào dưới gầm nằm gọn trên trục xe.

Hóa ra hai yêu đạo này đang tán gẫu chuyện “giao hoán thái bố đại pháp” đến đoạn đặc ý nhất, sau khi kìm ngựa chỉ chờ đồng hai câu là say sưa quay lại chủ đề, không hề để ý gì đến xung quanh.

Tiếng bước chân tới gần, không phải một mà là những ba người. Khấu Trọng lập tức thu liễm chân khí, chuyển từ ngoại hô hấp sang nội hô hấp, thầm kêu một tiếng nguy hiểm!

Nguyên lai, từ tiếng bước chân gã biết tiền Bích Trần ra xe có cả Chúc Ngọc Nghiên. Nếu không tìm ra diệu kế giấu mình dưới gầm xe trước, bây giờ có lẽ Khấu Trọng chỉ đành tro mắt nhìn lão an nhiên rời đi.

Giọng Chúc Ngọc Nghiên lãnh mạc đến ớn lạnh: “Việc thuyết phục Vương Thế Sung của đạo huynh có quan hệ trọng đại, nếu cần huynh có thể vừa khuyên bảo vừa đe dọa, tuyệt đối không thể để lão khư khư giữ điều kiện ban đầu!”

Cửa xe mở, đoạn vang lên tiếng trả lời của Bích Trần: “Phái chủ yên tâm, con người Vương Thế Sung ta hiểu đến chân tơ kẽ tóc, Lạc Thủy bang của ta lại khống chế toàn bộ kinh tế ở Đông Đô, ta đã đích thân ra mặt hẳn không thuận theo không được!”

Chúc Ngọc Nghiên chợt hỏi: “Ta nghe gần đây có người cạnh tranh làm ăn với các vị, đúng không vậy?”

Giọng Bích Trần thoát lạnh như băng: “Đó là Trác Kiều, nữ tử của mô ma Trác Nhược. Nếu không có Đậu Kiến Đức chống lưng nó đã biết tay ta từ lâu rồi!”

Sát cơ trong tâm Khấu Trọng chợt nổi lên không kìm nổi. Gã giật mình, cố dẹp nỗi phần nộ xuống. Lại thêm một lý do để không thể dung thứ cho yêu đạo Bích Trần này!

Vân Vũ Song Tu Tích Thủ Huyền xen vào: “Một nha đầu oắt con liệu làm được gì chứ? Có cần chúng ta giúp Tông chủ ra tay không? Ta đảm bảo sẽ gọn gàng sạch sẽ!”

Bích Trần phản đối ngay: “Không nên chút nào! Vạn nhất mà quan hệ của chúng ta bị phát giác, hậu quả sẽ không sao lường được. Trác Kiều cứ để ta tự xử lý, chuyện làm ăn tốt nhất phải dùng cách làm ăn giải quyết, nếu không tên tuổi của ta sẽ khó đứng vững, cả Lạc Thủy bang cũng có thể vì đó mà phân liệt.”

Chúc Ngọc Nghiên tán thành: “Những chuyện này đạo huynh hiểu rõ hơn chúng ta, vậy huynh hãy tự do chủ trì đi!”

Tiếng người thứ hai lên xe, nghe tiếng bước chân Khấu Trọng nhận ra Vinh Giáo Giáo.

Gã phải thắm thốt một tiếng khổ rồi! Có thêm yêu nữ này, việc ám sát Bích Trần trở nên khó khăn hơn vạn phần, nhưng đã lâm vào thế cưỡi hổ thì chỉ đành cắn răng chấp nhận.

Gã từ từ đề khí khinh thân, tránh để Bích Trần và Vinh Giáo Giáo phát hiện ra cỗ xe nặng hơn bình thường.

Sau vài câu chào khách sáo, xe ngựa từ từ lăn bánh.

oOo

Một âm thanh cổ quái khô khốc không biết từ nơi nào truyền lại: "Cầu Phật tức đã thất Phật, cầu đạo tức đã thất đạo. Không chọn người bởi tình thông kinh luận, không chọn người bởi vương hầu khanh tướng, không chọn người bởi rõ lẽ thị phi, không chọn người bởi thông minh trí tuệ, chỉ cần người thực sự đúng như bản chất. Muốn ngủ thì ngủ, muốn ngồi thì ngồi, nóng thì quạt lạnh, rét thì nổi lửa."

Trong đầu Từ Tử Lăng hiện lên hình ảnh một cao tăng đặc đạo, vừa trang nghiêm vừa bất chấp tiểu tiết, vừa đạo mạo vừa bất cần lễ nghi. Lời xướng vừa phát ra không những ẩn chứa huệ thức siêu việt, lợi hại hơn còn phiêu hốt bất định, rõ ràng từng câu từng chữ mà không thể dò ra nơi chốn. Chỉ riêng chuyện đó Từ Tử Lăng tự biết mình đã không thể, không biết khi người này xuất thủ chiêu thức còn khó nắm bắt đến thế nào!

Từ Tử Lăng mắt vẫn nhắm, diêm đạm: "Xin hỏi có phải là Thiện Tông Tứ tổ Đạo Tín đại sư?"

Lão tăng bật cười ha ha: "Tiểu thí chủ quả nhiên có Phật duyên, chỉ đoán một lần là trúng! Trả lời lão tăng một vấn đề được không, trên là trời, dưới là đất, trước sau là Phật đường, tả hữu là tường bao, Bảo khố giấu ở đâu?"

Lần đầu tiên Từ Tử Lăng bị người hỏi như vậy, ngẩn ra một thoáng rồi cười xòa: "Nói như Tứ tổ, Bảo khố chỉ có thể ở đây thôi hay sao?"

Đạo Tín lại bật một tràng cười tiếu: "Hảo Từ Lăng, ta đã tưởng thí chủ sẽ trả lời Bảo khố giấu ở Trường An! Tốt lắm! Sống trăm tuổi, ra đi mấy chốc? Vui vẻ ngủ, đau buồn nhiều! Đời như cơn mộng trong men tửu, diêm lệ mà thật được bao nhiêu? Đến khi rượu cạn chỉ đành chống gậy bước đi, chuyện đó ai chẳng phải nếm trải, có ai tránh thoát được không?"

Lòng Từ Tử Lăng chợt dậy lên cảm xúc, mấy câu của Đạo Tín về thơ văn hành lai láng, về ý lại đã chạm tới thiên tư sâu thẳm trong tâm hồn gã. Từ Tử Lăng vốn chỉ truy cầu sự khoáng đạt không ước thúc, tự do tự tại không khép mình vào bất cứ điều kiện nào. Tuy biết rõ Đạo Tín chính là dựa vào điều này để tìm cách làm suy yếu chiến ý của gã, nhưng tâm trí Từ Tử Lăng vẫn không khỏi xáo động.

Vì một chuyện trái với thiên tư mà ra sức, cho dù đó là chuyện của Khấu Trọng, với gã có đáng để làm không?

Lại một tiếng niệm Phật hiệu, rồi một tiếng chuông thông thả, tiếp đó là tiếng tụng kinh như từ một nơi vô định nào đó vang lên. Nếu không lưu tâm thì xa xăm như tự mãi chân trời, nhưng khi chú ý thì chỉ cần dụng công một chút là từng chữ rõ ràng lọt vào tai. Đúng là kỳ công trăm năm có một của Phật môn!

oOo

Giọng Vinh Giảo Giảo từ trên khoang lọt vào tai Khấu Trọng: "Cha à, Giảo nhi không muốn vào Hoàng cung đâu. Con không muốn thấy mặt cái gã Huyền Ứng ấy một chút nào. Ài, thiên hạ sao lại có nam nhân xấu xí như thế chứ!"

Vinh Phụng Tường không hiểu sao lại hỗn hển như hết hơi: "Thế gian này hạng người nào mà chẳng có, Lý Uyên nếu không phải có nam tử như Lý Thế Dân, làm sao có được vinh quang ngày hôm nay, Vương Thế Sung lại không có được cái phúc phận như vậy!"

Khấu Trọng nghĩ nát óc cũng không đoán ra cái gọi là "phụ tử" giữa Vinh Giảo Giảo với Vinh Phụng Tường này thực ra là thế nào, càng không hiểu nổi quan hệ giữa ả, Chúc Ngọc Nghiên và Dương Hư Ngạn. Theo như cách xưng hô nghe trộm trong đạo quán thì Vinh Giảo Giảo đúng là đồ đệ của Chúc Ngọc Nghiên, nhưng đã thế thì sao có thể đi lại với đồ đệ của Thạch Chi Hiền? Hay Dương Hư Ngạn không hề hay biết thân phận thật sự của Vinh Giảo Giảo?"

Vinh Giảo Giảo chợt chuyển chủ đề: "Bá Đạo Nhạc Sơn sau khi ly khai Ba Thục chợt biến mất tăm, thật khiến người ta đau đầu!"

Khấu Trọng thầm giật mình, lập tức căng tai lên nghe ngóng.

Vinh Phụng Tường trở lại tinh anh: “Không ngờ lão tặc ấy vẫn chưa chết, lại còn luyện được Hoán Nhật đại pháp đến thập thành, một trận giết chết...! Ngày nào chưa trừ được hắn, ngày đó tâm phúc đại họa vẫn treo trên đầu chúng ta!”

Vinh Giáo Giáo thở dài: “Đáng sợ nhất là nếu Nhạc Sơn tới Trường An gặp lại lão bằng hữu Lý Uyên. Nhạc lão tặc biết rõ bí mật của Ma môn chúng ta, nếu lão tố cáo thân phận của Tiểu Ni, hậu quả thật khó mà lường được!”

Khấu Trọng hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Vài khắc trước, có năm mơ gã cũng không tưởng tượng Nhạc Sơn với Lý Uyên lại là hảo bằng hữu! Chuyển đi dưới gầm xe này, dù không giết được Vinh Phụng Tường cũng không hề uống phí.

Vinh Phụng Tường hừ nhạt: “Chúc Ngọc Nghiên hôm ấy tha cho Nhạc Sơn, không biết giờ đã hối hận hay chưa?”

Vinh Giáo Giáo bình thản: “Trên thuyền lúc đó rõ ràng là cơ hội tốt nhất mà Chúc Ngọc Nghiên không ra tay, có nghĩa bà ta tuyệt không muốn giết Nhạc Sơn. Giáo nhi đoán, bà ta không muốn ai biết được quan hệ của bà ấy với Bạch Thanh Nhi.”

Vinh Giáo Giáo dám gọi thẳng tên Chúc Ngọc Nghiên, rõ ràng quan hệ sư đồ giữa họ không hề đơn giản.

Im lặng một lúc Vinh Phụng Tường mới nói: “Ta nghĩ Nhạc Sơn đang tới Lĩnh Nam tìm Tống Khuyết, quyết rửa mối nhục năm xưa. Tốt nhất là Tống Khuyết một đao chém rụng đầu hắn cho hết chuyện!”

Đột nhiên cỗ xe dừng lại. Khấu Trọng ló đầu nhìn ra, thấy không phải cổng lớn Vinh phủ mà là một căn nhà hết sức bình thường. Trên đường lẫn trong nhà đều tối đen, không gian vô cùng tĩnh lặng.

Vinh Giáo Giáo hạ giọng: “Giáo nhi xuống đây!”, đoạn vang lên tiếng mở cửa.

Khấu Trọng lòng thầm hoan hỉ, nhẹ tay thận trọng rút Tĩnh Trung Nguyệt khỏi bao. Đợi Vinh Giáo Giáo khuất hẳn, gã lập tức phóng ra thu mình nép vào thành xe.

Hai cao thủ Lão Quân Miếu điềm nhiên ngồi phía trước, không hề biết họa sắp lâm đầu.

Roi ngựa an nhiên vung lên, quất xuống.

oOo

Từ Tử Lăng máy động trong lòng, đưa mắt nhìn sang phía trái hậu điện, quả nhiên thấy Đạo Tín đang đứng đó.

Lão tăng này thoát trông thì hết sức già cỗi, hai hàng bạch mi rủ tận gò má, chòm râu trắng xóa buông đến tiểu phúc, nhìn kỹ mới thấy song mục thần quang lấp lánh, nước da mịn như da hài nhi, hồng hào đầy sức sống. Chiếc đầu trọc bóng láng dưới ánh trăng, thể hình to lớn nhưng không nặng nề, tư thái đặc biệt ung dung nhàn nhã, khiến ai nhìn cũng có cảm giác thân thiện.

Đạo Tín vui vẻ đón ánh mắt Từ Tử Lăng, cất giọng ngân nga như hát: "Người đến tự thanh sơn, cạn một ly rượu đầy, sinh khí tràn bốn bể, nhấn chìm màu tử tro, đến giới cảnh kỳ diệu, ai nghĩ gì mặc ai!"

Cao tăng bách tuế này thật không hổ là một trong Tứ đại thánh tăng, từng câu từng chữ đều xoáy vào thiền tư của Từ Tử Lăng, thuận dòng nước chảy đưa gã ra khỏi mục tiêu tầm bảo.

Từ Tử Lăng chỉ cười nhẹ, gạt đầu thay cho hành lễ, nhất mực im lặng.

Trí Tuệ đại sư xuất hiện ngay cửa chính hậu điện, phong thái đường đường đỉnh đạc, vầng trán cao rộng, khuôn mặt thon dài, nhãn thần lấp lánh đầy vẻ trí tuệ, biểu tình trên mặt lại thập phần từ hòa, chấp tay niệm một tiếng Phật hiệu.

Từ Tử Lăng chậm rãi đứng thẳng, ung dung: "Còn hai vị Hoa Nghiêm Tông Đế Tâm tôn giả và Tam Luận Tông Gia Tường đại sư, xin thỉnh vấn pháp giá!"

Đạo Tín nhìn gã, giơ ngón tay lên tán thưởng: "Quả nhiên có chí khí! Hai lão ngốc đó vẫn chưa tới Lạc Dương, tiểu thí chủ chỉ cần qua được cửa hai chúng ta là có thể không phải bận tâm rồi!"

Trí Tuệ nhìn Từ Tử Lăng vẻ quan hoài: "Tội quá, tội quá! Chuyện hôm nay không phải là quyết đấu trên giang hồ, xin thứ cho lão nạp và Đạo Tín đạo hữu bất đắc dĩ phải liên thủ giữ thí chủ lại!"

Dù miệng lão nói "Tội quá!" nhưng khí sắc lại không hề có đến nửa phần do dự. Hẳn khi ra tay hai Đại tông sư Phật môn này sẽ dốc toàn lực, không vì bất cứ lý do gì mà nương nhẹ cho Từ Tử Lăng.

Đạo Tín chợt cười lớn: "Lão tăng cũng xin tiểu thí chủ lượng thứ trước. Để cho công bằng, chỉ cần tiểu thí chủ có thể rời tự chúng ta sẽ không can thiệp nữa!"

Hai hàng mi dài của Trí Tuệ càng rủ xuống thấp hơn, miệng ngân nga tụng: *"Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn ảo ảnh, như lộ diệt như điện, ứng tác như thị quan."* (Mọi thuật pháp đều như huyễn hư ảo mộng, như khói sương mà cũng giống như tia chớp, chỉ có thể thấy sao biết vậy)

Tâm trí Từ Tử Lăng chợt sáng bừng, dường như có luồng thanh phong quét qua xua tan mây mù, vạn dặm đều sáng tỏ.

Đã bao lâu nay gã trần trở với câu hỏi, tại sao Bất Tử ấn pháp của Thạch Chi Hiền có thể từ thực hóa hư, lại nháy mắt từ hư thành thật, vừa mộng huyễn vừa hiện thực như vậy? Từ Tử Lăng ngẫm cảm thấy mình cũng có khả năng, nhưng thực sự lại không sao thi triển được. Bốn câu thiền của Trí Tuệ chẳng khác sấm đánh bên tai, khiến gã nháy mắt ngộ ra tuyệt pháp, chính là hiểu rõ hữu vi và vô vi.

Từ Tử Lăng bật cười dài, quay người nhắm thẳng hướng Đại Hùng bảo điện ung dung tiến tới.

Hai vị Thánh tăng đều không khỏi ngẩn người vì ngạc nhiên.

Cuộc đối đáp vừa rồi, người ngoài nghe chỉ như trò chuyện khách sáo, sự thực hai lão đã thi triển Phật công vô thượng, thông qua Phật niệm ngôn ý nhằm khống chế tâm linh Từ Tử Lăng. Quả thật gã đã có biểu hiện xao động.

Đột nhiên khi Từ Tử Lăng mở mắt, lập tức phục hồi vẻ anh minh, lại còn cười dài ung dung bước đi, từng động tác đều tự nhiên như trời sinh, tiêu sái ưu mỹ, khiến người ta cảm thấy chỉ có thể thưởng lãm mà không thể can thiệp.

Đúng vào lúc đó, Đạo Tín và Trí Tuệ hiểu đã rơi vào thế hạ phong. Từ Tử Lăng ngộ tính như thần, đã tìm đúng điểm yếu của các lão mà "xuất thủ."

Bởi hai lão đều là cao tăng đắc đạo, với Từ Tử Lăng lại không hề thù oán mà chỉ vì thiên hạ thương sinh. Nhận nhiệm vụ đối phó Từ Tử Lăng, có thể nói là một trách nhiệm vô cùng khó khăn với các lão.

Thiện căn sâu dày trong lòng, chiến ý không thể tự khởi. Chỉ khi đối phương sanh tâm mạnh động, Đạo Tín và Trí Tuệ mới có tâm ý chân chính ngăn chặn!

Thế nhưng hiện tại, mỗi động tác của Từ Tử Lăng đều tự nhiên như thiên tạo, cũng như nước suối chảy qua tảng đá, mây trắng che phủ núi cao, ung dung tự tại đến không một vết gợn, hỏi làm sao Đạo Tín và Trí Tuệ có thể ra tay?

Hai lão đương nhiên không thể cứ thế giương mắt nhìn Từ Tử Lăng tự do ly khai, có điều miễn cưỡng xuất thủ lại là trái với tâm ý Phật gia, thành thử trong lòng cả hai không khỏi sinh ra mâu thuẫn, công pháp cũng vì thế mà giảm sút đến vài phần.

Từ Tử Lăng đã bước tới cửa sau Đại Hùng bảo điện.

Đạo Tín lặng lẽ đến bên cạnh Trí Tuệ, cả hai nhìn nhau cười khổ. Với công lực và tu vi của hai lão mà đều cảm thấy bất luận là trí tuệ hay võ công, Từ Tử Lăng đều sâu không thể dò.

oOo

Khấu Trọng lập tức xuất thủ.

Tĩnh Trung Nguyệt tựa tia chớp loáng lên, xuyên thấu thành xe như dao sắc cắt đứt phụ, thẳng tới lưng Vinh Phụng Tường. Một đao của gã đã tích tụ tám phần công lực, sát khí cuồng dâng như núi lửa phun trào, khí thế hùng hục không thể kháng cự.

Nhát đao ấy tuyệt không phải ngẫu nhiên. Chỉ sau khi được Tống Khuyết đích thân chỉ dạy, cộng với kinh nghiệm từ bao nhiêu lần vào sinh ra tử, lại qua quá trình nghiên cứu khổ tu, Khấu Trọng mới đạt đến trình độ đao xuất vô kháng như vậy.

Lợi hại hơn nữa, gã đã thành công phổ được Bảo Bình ấn pháp vào đao ý, một khi chưa phát kinh thì địch nhân hoàn toàn không thể cảm ứng. Phải biết Bích Trần tề danh Tà đạo Bát đại cao thủ, bản lĩnh đương nhiên đã đến mức trù thiên hạ, chỉ cần Khấu Trọng có thể tiếp cận xuất đao mà lão không hề hay biết, đã là kinh thiên động địa rồi.

Không những đao chiêu cao minh, thời điểm ra tay cũng được Khấu Trọng tính toán chuẩn xác. Gã ra khỏi gầm phía cuối xe, đúng lúc cỗ xe bắt đầu lăn bánh, vừa đứng thẳng lên là xuất đao nhằm cửa sổ sau, trúng giữa lưng Vinh Phụng Tường. Dù thần công hộ thể có lợi hại đến đâu, dưới chiêu đao tập trung toàn bộ tinh khí thần của Khấu Trọng, Vinh Phụng Tường cũng chỉ có thể thúc thủ nhận mạng.

Bích Trần trong lốt Vinh Phụng Tường tận lúc đó mới phát sinh cảm ứng, lập tức tỏ rõ bản lĩnh của Bát đại cao thủ. Tuy bất ngờ và không hề có chuẩn bị, lão vẫn né được chút ít sang bên cạnh rồi cúi cả người về phía trước, cố tránh một đòn của Khấu Trọng.

Cố gắng tốt cùng của Bích Trần đã làm Tinh Trung Nguyệt lệch khỏi mục tiêu, trượt sang trúng vào mạng sườn lão.

Bích Trần bật lên một tiếng kêu thảm. Khấu Trọng lập tức thu đao lùi lại, cúi xuống tránh khỏi tầm mắt hai cao thủ Lão Quân Miếu phía trước, lại lẳng lặng luồn xuống dưới gầm xe.

Gã chủ trương vào chết để tìm sống, chính là đánh cược vào quan niệm thường tình thích khách đã xuất kích xong liền lập tức đào tẩu, thành ra nếu làm ngược lại sẽ là cách thoát thân an toàn nhất.

“Rầm!”

Bích Trần trúng đao, thất lung máu tuôn xối xả, vẫn cố phá vỡ thành xe lao ra, ngã vật xuống bên đường.

Quang cảnh cỗ xe trở thành thập phần tang thương, thành sau vỡ nát, vách bên bung ra lăn lóc trên mặt đất. Hai cao thủ Lão Quân Miếu lúc bấy giờ mới định thần, líu ríu xông lại cứu giá, không nghĩ chút nào đến truy đuổi thích khách.

Khấu Trọng thầm kêu đáng tiếc, nhưng trong lòng cũng vô cùng hoan hỉ. Một đao đó tuy không giết chết được Vinh Phụng Tường, nhưng lục phủ ngũ tạng lão chắc chắn đã thọ thương nghiêm trọng, trong vòng một năm khó có thể phục nguyên được.

Tiếng gió vụt tới, Vinh Giảo Giảo thất thanh: “Là kẻ nào?”

Một giọng nam nhân nhu thuận vang lên, bình thản như không hề liên quan đến thảm cảnh của Bích Trần: “Vết thương do đao gây ra, chắc chắn là Khấu Trọng! Tiểu tử này có thể qua khỏi linh giác của Tông chủ, xuất một đao mà Tông chủ không thể cự lại, thật khó tin!”

Khấu Trọng chợt lạnh buốt sống lưng.

Gã không hề cảm giác thấy kẻ vừa nói này, mãi tới khi hần lên tiếng Khấu Trọng mới biết đối phương đã đứng ngay bên thành xe, thật không nghĩ ra ai lại có võ công siêu tuyệt đến thế.

Vinh Giảo Giảo nghiêng rằng: “Triệu tiên sinh nhất định phải thu hồi công đạo cho phụ thân!”

Khấu Trọng chấn động trong lòng, hóa ra người này chính là “Ma Soái” Triệu Đức Ngôn, chỉ đứng sau Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiền trong Ma môn, cuối cùng lão cũng đã xuất hiện.

Triệu Đức Ngôn vẫn điềm tĩnh: “Điệt nữ yên tâm, chỉ cần ta ở đây, đảm bảo Tông chủ giữ được tính mạng. Tiểu tử Khấu Trọng này quả nhiên danh bất hư truyền, ra tay đúng vào mấu chốt kế hoạch của chúng ta. Diệt nữ hãy lập tức quay về báo cho Âm Hậu rằng Tông chủ phải quay về Lão Quân Miếu dưỡng thương, mọi kế hoạch ngày mai hãy tính.”

Khấu Trọng thầm thở phào một hơi, lúc này mà không chạy thì còn đợi lúc nào!

- o O o -